

QUELLO CHE NON RICORDO PIÙ

VALERIA PARRELLA AL FESTIVAL INTERNAZIONALE DEL LIBRO DI BUDAPEST

AMIRE MÁR NEM IS EMLÉKSZEM

VALERIA PARRELLA A BUDAPESTI NEMZETKÖZI KÖNYVFESTIVÁLON

Quando avevo sei anni ci fui il terremoto. Ero figlia unica, scappai a piedi nudi sotto l'arco di una porta, tra i miei genitori. "Questa è la trave portante", disse mio padre con l'aria da architetto, "qui è tranquillo".

Stavamo al buio, il giorno seguente scoprimmo che l'unica crepa veramente profonda della casa era in quella trave.

Tre mesi dopo, una famosa maga del quartiere indicò alla popolazione il giorno e l'ora della prossima scossa. La gente dormiva con la valigia sotto il letto, e sulla maga non c'era da sbagliarsi, così quando arrivò il giorno X tutti cominciarono a scendere in strada. Accesero i falò.

I miei genitori non si erano spostati in chiesa, quando ero

nata avevo comprato il manuale del dottor Spock, e si sforzavano di descrivere tutti gli eventi della vita su assai cartesiano. Io avevo sentito della profezia a scuola e vedevo dal balcone i falò accesi.

"Mamma, perché non scappiamo?"

"Ma che scemenza: i maghi non esistono, la magia non esiste, nessuno può prevedere niente, perché quello che deve ancora succedere non si sa come succederà".

Io vidi Katia scendere nel cortile.

"Mamma, Katia è scesa, c'ha anche la cartella".

"Non le serve a niente quella cartella se i genitori le fanno credere in quello che non esiste: tutto ciò in cui possiamo credere è quello che si tocca e si vede".

Io guardai la trave tagliata a metà dalla crepa e mi andai a preparare la cartella; contai le penne, i quaderni, ci infilai una mutandina con ricamato sopra Martedì, e presi il mio pupazzo più potente: quello che sconfiggeva il buio di notte, e Voltaire di giorno.

La signora Russo con un completino da rifugio antiaereo ci venne a bussare.

"Signò, vi volete muovere?"

"Ma signora, per favore non diciamo sciocchezze, sedetevi che vi faccio un caffè".

"Ma quale caffè? Voi dovete scappare!"

"Signora, ragioniamo: che probabilità c'è che venga una scossa mo'?" Allora dovremmo stare sempre in mezzo alla strada?"

"Ma la maga ha detto mo', tra mezz'ora".

"E voi credete alla maga? Siete una donna così coraggiosa, faticate dalla mattina alla sera, e credete a questi buffoni che si vogliono fare i soldi con la vostra superstizione?"

"Signò, ma che c'azzecca... vabbuò, fate come volete, ma almeno questa povera creatura me la dovete dare a me".

Io seguivo la conversazione, quando disse povera creatura capii che parlava di me, e andai nella stanzetta a prendere la cartella. Mia madre vedendomi allontanare disse: "Avete visto? L'avete fatta spaventare!"

Hatéves koromban egy földrengés tanúja voltam. Egyedüli gyerekként meztől menekültem egy ajtó boltove alá, szüleim mellé.

"Ez a mestergerenda", mondta apám, mintha csak építés lett volna. „Itt biztonságban vagyunk”. Sötétben voltunk. Másnap felfedeztük, hogy a házban az egyetlen valóban mély repedés pont a mestergerendánál volt.

Három hónappal később a negyed híres jósnője megjövendölte a legközelebbi földrengés pontos napját és óráját. Attól kezdve az emberek bőröndjükkel az ágyuk alatt tértek nyugovóra. A jósnő tévedhetetlen volt. Így, amikor eljött az a bizonyos nap, amit a jósnő megjövendölt, az emberek levonultak az utcára és táborítottak raktak.

A szüleim nem templomban esküdtek. Amikor megszülettem, megvették Dr. Spock kézikönyvét, és megpróbálták az élet valamennyi fontos eseményét koordináta tengelyek köré leírni. Én az iskolában már hallottam a jövendölésről és az erkélyről láttam a meggyújtott táborüteket.

"Anya, miért nem megyünk le?"

"Micsoda badarság: nem léteznek jósök, boszorkányság sem létezik, senki sem láthat előre semmit, mert aminek meg kell történnie, nem tudjuk, miként fog bekövetkezni".

Néztem, amint Katia lemegy az udvarra.

"Any! Katia lement. Magával vitte még az iskolatáskáját is".

"Minek az neki, ha a saját elhitetnek vele olyan dolgokat, amelyek a valóságban nem is léteznek. Mindaz, amiben hihetünk, kézzelfogható és látható".

Ránéztem a mestergerendára, mely keresztbe tört a repedésnél és elindultam, hogy összepakoljam az iskolatáskámat. Megszámoltam a tollaimat, a füzetemet, betettem a táskába egy kedd felirati bugyit és magamhoz vettem a legnagyobb plüss játékomat. Azt, amelyik északa asszonya a sötétséget, nappal pedig Voltaire-t.

Russo asszony egy repülőgép-elhárító felszerelésben kopogtatni be hozzánk:

"Asszonyom, igyekezzenek már."

"Ugyan, ne beszéljen badarságokat, inkább üljön le, felteszek magának egy kávét".

"Milyen kávét? Le kell mennünk az utcára!"

"Asszonyom, gondolja csak meg. Mekkora a valószínűsége annak, hogy épp most lesz földrengés? Ennyi erővel állandóan az utcán lehetünk".

"De hát ha egyszer a jósnő azt jövendölte, hogy most lesz földrengés, fél óra múlva!"

"Őn hisz neki? Őn, aki olyan bátor asszony, reggeltől estig dolgozik, elhiszi mindazt, amit ezek a bolondok összehordanak? Épp az Ön babonáságát kihasználva szeretnék ezzel meggazdagodni".

"Asszonyom, ez a jósnő tévedhetetlen... no jól van, tegyen belátása szerint. Legalább ezt a szegény teremtetést hadd vigyem magammal."

Figyelemmel kísérem a beszélgetést. Amikor kiejtette azt a szót,

